

ולכן, כשכתבם לבנו, הואיל ודעתו של אדם קרובה אצל בנו, אומדים את דעתו שהקנה לו אף את הפירות שיהיו בקרקע בשעת מיתה.

אך באחר, צריך לנכות מהקרקע את דמי הפירות המחוברים, וליתנם ליורשים.

מתניתין:

משנתנו עוסקת בדיני חלוקת ירושה, במקרה שהאב לא ציוה לבניו מה לעשות בנכסיו.

מי שמת, והניח בנים גדולים וקטנים.

והרי הוצאות הגדולים על מלבושים מרובות משל הקטנים, ואילו הוצאות הקטנים על מזונות מרובות משל הגדולים.

אין הגדולים מתפרנסין במלבושים, על ידי [על חשבון] חלקם של הקטנים, ולא הקטנים נזונין על חשבון חלק הגדולים,

אלא, חולקין בשה, וכל אחד מתפרנס וניזון מחלקו. (193)

אפילו אם היו פירות העומדים להתלש (191). ובגמרא יבואר.

גמרא:

במשנה מבואר, שרק פירות תלושים שתלש האב בחייו, שייכים ליורשים, אך מה שהיה מחובר לקרקע אינם יורשים, אלא ינתנו למקבל המתנה.

ומקשה הגמרא: תלוש אינו, מחובר לא?!

קלט-א והא תניא בתוספתא: הכותב נכסיו לבנו וכו', ומכר הבן בחיי האב את הנכסים, ומת האב, שמוין את הפירות המחוברים לקרקע (192) ללוקח, והוא משלם את דמיהם ליורשים.

ומשמע, שיוורשים אף פירות המחוברים לקרקע?

אמר עולא, לא קשיא.

כאן [במשנתנו] מדובר בכותב נכסיו לבנו, ולא מכרן לאחר. ואילו כאן [בתוספתא] מדובר במקרה שמכר הבן את הנכסים לאחר.

191. רשב"ם. ודייק את דינו מלשון המשנה, "ומה שהניח תלוש הרי הוא של יורשים". משמע, דוקא תלוש ממש שייך להם, אבל מחובר העומד להתלש, לא זכו בו. אך דעת הרא"ש (הובא בשיטמ"ק) שאם היו הפירות גמורים ועומדים להתלש, ודאי זכו בהם היורשים. ד"כ העומד להתלש כתלוש דמי".

192. אפילו פירות שעדיין לא נגמרו, שמיין ללוקח. ומעריכים כמה שוה הקרקע עם הפירות, וכמה שווה ללא הפירות, ואת ההפרש משלם ליורשים. הר"י מיגאש.

193. משנתנו עוסקת במקרה שהאחים מיחו זה בזה, שאינם מסכימים להתפרנס ולזון זה על חשבון זה.

191. רשב"ם. ודייק את דינו מלשון המשנה, "ומה שהניח תלוש הרי הוא של יורשים". משמע, דוקא תלוש ממש שייך להם, אבל מחובר העומד להתלש, לא זכו בו. אך דעת הרא"ש (הובא בשיטמ"ק) שאם היו הפירות גמורים ועומדים להתלש, ודאי זכו בהם היורשים. ד"כ העומד להתלש כתלוש דמי". ואין לדקדק כדברי רשב"ם, כיון שכונת המשנה לומר, שאם הניח פירות תלושים, אפילו אם נתלשו קודם זמנם, הרי הם של היורשים. אך